

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 marca 2020 r.

Pozycja 102

POSTANOWIENIE

z dnia 5 grudnia 2019 r.

Sygn. akt Ts 33/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym, skargi konstytucyjnej J.D. w sprawie zgodności:

§ 2 ust. 1 i 2, § 3 pkt 1 i 2, § 4 pkt 2, 3, 4 lit. a-c oraz pkt 5, § 5 ust. 2 pkt 1 i 2, § 6 ust. 1, § 7 ust. 1 i 2 pkt 1-5 uchwały nr [...] Rady Miasta L. z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie stypendiów za osiągnięte wyniki sportowe (Dz. Urz. woj. lubelskiego z 2016 r. poz. 566) wydanej na podstawie art. 31 ust. 1-3 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2010 r. Nr 127, poz. 857, ze zm.) w zakresie, w jakim „uchwała Rady Miasta L. nr 363/XIII/2015 z dnia 23 grudnia 2015 r. została wydana z przekroczeniem delegacji ustawowej wskazanej w ustawie o sporcie, czego przejawem jest utworzenie przez uchwałę sprzecznego z przepisami ustawy katalogu przesłanek warunkujących uzyskanie stypendium sportowego” z:

- 1) art. 31, art. 32, art. 37 ust. 1 w związku z art. 1, art. 2, art. 8, art. 16 ust. 1, art. 58 ust. 1, art. 73, w świetle art. 68 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 87 ust. 2 w związku z art. 94, w świetle art. 1, art. 2, art. 7, art. 8 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 w świetle art. 68 ust. 5 i art. 83 Konstytucji;
- 3) art. 63 w świetle art. 1, art. 4 ust. 2, art. 30 w związku z art. 37 ust. 1 w świetle art. 83 w związku z art. 82 i art. 85 ust. 1 Konstytucji

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 lutego 2019 r., J.D. (dalej: skarżący), wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

Skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. na uchwałę Rady Miasta L. nr [...] w sprawie stypendiów za osiągnięte wyniki sportowe.

Postanowieniem z 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. odrzucił skargę.

Na powyższe orzeczenie skarżący wniósł skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny oddalił postanowieniem z 13 czerwca 2018 r. (sygn. akt [...]).

Zdaniem skarżącego uchwała Rady Miasta L. nr [...] została wydana z przekroczeniem delegacji ustawowej wskazanej w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1468, ze zm.), czego przejawem jest utworzenie przez uchwałę sprzecznego z przepisami ustawy katalogu przesłanek warunkujących uzyskanie stypendium sportowego, co stanowi naruszenie konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej oraz równości wobec prawa i prowadzi do ograniczenia kręgu potencjalnych beneficjentów spełniających kryteria ujęte w ustawie o sporcie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem rozstrzygnięcia merytorycznego. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub jest oczywiście bezzasadna.

2. Skarżący zakwestionował § 2 uchwały nr [...] Rady Miasta L. z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie stypendiów za osiągnięte wyniki sportowe (Dz. Urz. woj. lubelskiego z 2016 r. poz. 566, dalej: uchwała nr [...]) o treści: „1. Stypendia są przyznawane przez Prezydenta Miasta L. zawodnikom osiągającym wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym, spełniającym kryteria wskazane w niniejszej uchwale. 2. Przyznanie stypendium następuje w oparciu o osiągnięty wynik sportowy, kryteria określone w niniejszej uchwale oraz wysokość środków zabezpieczonych na ten cel w budżecie Miasta L. w danym roku budżetowym”, jak również § 3 pkt 1 i pkt 2 uchwały nr [...], który określa, w jakich dyscyplinach sportowych osiągnięte wyniki uprawniają do przyznania stypendium. Zaskarżone zostały także § 4 pkt 2, pkt 3, pkt 4 lit. a-c oraz pkt 5, w których określono, jakie warunki musi łącznie spełnić zawodnik, aby przyznane zostało mu stypendium, § 5 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 wskazujący, jakie dokumenty należy dołączyć do wniosku o stypendium, § 6 ust. 1 – zgodnie z którym podstawą wyliczenia stypendium jest kwota bazowa ustalana przez Prezydenta Miasta L. w drodze zarządzenia, każdorazowo po zakończeniu naboru wniosków. Przedmiotem skargi uczyniono również § 7 ust. 1 o treści: „Stypendium przyznawane jest w drodze decyzji Prezydenta Miasta L.” oraz ust. 2 pkt 1-5 tego przepisu określający przesłanki, których spełnienie warunkuje wydanie decyzji przez Prezydenta Miasta L. o pozbawieniu stypendium.

Skarżący wskazuje również, że uchwała nr [...] przestała obowiązywać, ponieważ została zastąpiona przez uchwałę nr [...] Rady Miasta L. z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie stypendiów za osiągnięte wyniki sportowe (Dz. Urz. woj. lubelskiego z 2018 r. poz. 172).

3. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach skarżącego albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

W świetle powyższego unormowania nie ulega wątpliwości, że przedmiotem skargi konstytucyjnej uczynić można tylko przepisy wykazujące podwójną kwalifikację. Po pierwsze, muszą one stanowić normatywną podstawę ostatecznego orzeczenia, z którego wydaniem skarżący wiąże zarzut naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw. Po drugie, to w treści kwestionowanych przepisów powinno tkwić źródło zarzucanego naruszenia,

którego aktualizacja nastąpiła wskutek zastosowania ich w indywidualnej sprawie skarżącego. Na etapie wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej Trybunał dokonuje weryfikacji, czy w sprawie skarżącego doszło do wydania ostatecznego orzeczenia, o którym mowa w art. 79 Konstytucji. W szczególności zaś, czy orzeczenie to spełnia opisane wyżej przesłanki, a więc, czy podjęte zostało na podstawie zakwestionowanych przepisów oraz czy wskutek jego wydania doszło do naruszenia konstytucyjnie określonych praw lub wolności skarżącego.

W związku z tym, w odróżnieniu od wniosków kierowanych do Trybunału przez podmioty wyliczone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 Konstytucji, skarga konstytucyjna nie może być środkiem inicjowania tzw. kontroli abstrakcyjnej, a więc prowadzonej niezależnie od płaszczyzny stosowania kwestionowanych unormowań.

Skarżący jako ostateczne orzeczenie naruszające jego prawa w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji wskazał postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 czerwca 2018 r. (sygn. akt [...]), którym oddalono skargę kasacyjną od postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. z 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt [...]).

Powyższe orzeczenia zostały wydane w wyniku postępowania w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, ze zm.; dalej: u.s.g.). Przewidziana w tym przepisie skarga inicjuje postępowanie w przedmiocie oceny legalności uchwał podejmowanych przez organy gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej (akty prawa miejscowego). Wydawane w tym trybie orzeczenia sądów administracyjnych stanowią realizację konstytucyjnej kompetencji sądów do orzekania o zgodności uchwał organów samorządu terytorialnego z ustawami (art. 184 Konstytucji). Wskazane przez skarżącego postanowienia nie rozstrzygają o konkretnych prawach lub wolnościach skarżącego, jak również nie nakładają na niego żadnych obowiązków, które godziłyby w przysługujące mu prawa lub wolności. Nie spełniają zatem przesłanki ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, nie mają bowiem charakteru indywidualnych rozstrzygnięć odnoszących się bezpośrednio do sfery praw lub wolności konkretnego podmiotu.

Tylko na marginesie Trybunał wskazuje, że uchwała Rady Miasta L., którą skarżący uczynił przedmiotem kontroli przed sądami administracyjnymi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. stanowi podstawę do inicjowania indywidualnych postępowań administracyjnych. Dopiero decyzje wydane w tych postępowaniach lub odnoszące się do nich orzeczenia sądów administracyjnych mogłyby stanowić ewentualną podstawę do wniesienia skargi konstytucyjnej.

4. Trybunał stwierdził również, że brak ostatecznego rozstrzygnięcia determinuje niespełnienie kolejnej przesłanki wniesienia skargi konstytucyjnej, jaką jest wskazanie przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Zakwestionowane przez skarżącego przepisy nie były bowiem normatywną podstawą wydanych orzeczeń, lecz stanowiły przedmiot rozstrzygnięć sądów administracyjnych, które oceniały zgodność uchwały z obowiązującymi przepisami prawa.

5. Mając powyższe na względzie Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga nie spełnia podstawowych przesłanek wniesienia skargi konstytucyjnej, wskazanych w art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Z tych przyczyn Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.